

ginter gras

NORMANDIJA

RASIN MENJA SVOJ GRB

Jedan heraldički labud
i jedan heraldički pacov
čine — gore labud
ispod pacov —
grb gospodina Rasina.

Često mozga Rasin
o svom grbu i smeška se,
kao da zna odgovor,
kada prijatelji pitaju za njegovog labuda
a misle na pacova pri tom.

Rasin stoji
kraj jednog ribnjaka
i razmišlja o stihu,
hladnom i odmerenom
koji bi da sačini uz pomoć mesečine i ogledala
vode.

Labudovi spavaju
tamo gde je plitko,
i Rasin poima onaj deo svoga grba
koji je beo
i lepoti služi ko' uzglavlje.

Ali pacov ne spava,
jedan vodeni pacov je to
i gricka, kao što to vodeni pacovi čine,
odozdo zubima
usnulog labuda.

Labud kriči,
voda se uzbukava,
svetlost mesečeva slabí i Rasin odlučuje
kući da krene,
radi svog grba izmene.

Briše heraldičkog pacova.
Koji, pak, ne prestaje njegovom grbu da
nedostaje.

Beo i nem bez pacova,
labud će prespavati njegovo zalaganje —
Rasin se odriče teatra.

FALADA

Prikovana kudrava griva,
mirna pozlačena, uši krute:
Faladina glava, Faladina usta čute.

Krv kaplje na mramor moga mesara,
zgrušava se na pločama, strugotina
usljava krv Faladinog mesa.

Ako se meso otkaçi, nema više galopa,
nema više kasanja, sedlo je zaboravljeno,
obećava mesar, no Falada čuti.

Plavocrni izbrijani obrazi, žmirka,
ponedeljkom mora da menja svoju kecelju,
koja postaje tvrda od Faladinog mesa.

Njegov nož koji zatvara pore,
vaga, koja govori samo težinu,
ne i imena — Falada čuti.

Odustajem od kupovine, na hladnim kukama
visi više no što mogu da platim;
deset pasa napolju, jer Faladino meso . . .

Prikovana kudrava griva,
mirna pozlačena, uši krute:
Faladina glava, Faladina usta čute.

SVIM BAŠTOVANIMA

Zašto hoćete da mi zabranite da jedem meso?
Dolazite sada sa cvećem,
pripremate mi lepe kate,
kao da nije ostalo dovoljno lošeg ukusa jeseni.
Ostavite karanfile u vrtu.
Ako su bademi ipak gorki,
gazometar,
koji vi nazivate kolačem —
dok ja želim da popijem mleko.
Kažete: povrće —
i prodajete mi ruže na kilo.
Zdravo, kažete, i mislite na lale.
Treba li da se hranim otrovom,
povezanim u male kitice,
uz nešto soli?
Treba li da umrem od đurđevka?
A ljljani na mom grobu, —
ko će me štiti od vegetarijanaca?
Pustite me da jedem meso.
Ostavite me samog sa koskom,
da bi prestala da se stidi i pokazala se gola.
Tek kad se odmaknem od tanjira
i budem glasno hvalio volove,
tek tada otvorite vrtove,
da bih mogao da kupim cveće —
jer rado gledam kako vene.

NORMANDIJA

Bunkerí na obali
ne mogu da odbace svoj beton.
Katkad dolazi poneki polumrtav general
i miluje puškarnice.

Ili svračaju turisti
na pet mućnih minuta —
vetar, pesak, papir i urin:
Uvek je invazija.

NOĆNI STADION

Išao je polako po nebu fudbal.
Sada se videlo da su tribine posednute.
Usamljen stajao je na голу pesnik,
no sudija je zviždao: U stranu.

Preveo sa nemačkog
OLIVER ILIĆ

pablo neruda

KAKVA BEŠE ŠPANIJA

UKUS

Od lažnog zvezdoznanstva, otužnih običaja,
prosipanih bez kraja i nošenih vazda uza se,
sačuvao sam poriv, ukus usamljeništa.

Od razgovora trošnih kao trule daske,
s poniznošću stolica, s rečima užurbanim
u ropskoj službi nedostojne volje,
žilave kao mleko, kao sedmice prošle,
kao vazduh što visi nad gradovima.

Ko se može pohvaliti čvršćim strpljenjem?
Moj zdravi razum je omot od jake kože,
boje skupljene, sklupčane kao zmija:
moja stvorenja niču iz grdnog ustuknuća:
jedno jedino piće, jao, i odbacujem dan
što sam izabrao, isti međ danima zemaljskim.

Živim pun stvari obične boje, čutljive
kao stara majka, strpljenja tvrdog
kao senka crkve ili odmor kostiju.
Hodam pun voda sklonosti dubokih,
pripravnih, dremljivih u bdenju tužnom.

U meni gitara i jedna pesma drevna,
štura i zvučna, stalna, nepokretna,
kao hrana tačno na vreme, kao dim:
tvar u mirovanju, ulje živo:
surova ptica brine o mojoj glavi:
nemenljiv andeo živi u mome maču.

KAKVA BEŠE ŠPANIJA

Beše Španija zategnuta i suva, doboš
dana, tmuloga zvuka,
ravnicu i orlovo gnezdo, tišina
išibane nepogode.

Kako do suza, svom svojom dušom
volim tlo tvoje tvrdo, tvoj jadni hleb,
tvoj narod jadni, kako u srži
mog bića živi izgubljen cvet tvojih sela,
zgrčenih i u vremenu nepokretnih
i ledine tvojih rudogorja,
što se pružaju na mesečini kroz vekove,
što je proždrao jedan pusti bog.

Sve tvoje tvorevine, tvoja životinjska
samoća združena s tvojim umom
kamenom opasanim, vađenim iz tišine,
tvoje oporo vino, tvoje slatko
vino, tvoje surove
i tanane loze.

Sunčani kamen, čist među stranama
sveta, Španija prošarana
krvlju i metalom, modra i pobjednička
proleterka latica i granata, jedina
živa, snena i zvučna.

STARICE KRAJ MORA

Idu starice tmurnom moru
sa vezanim šalovima,
na krhkim nogama slabim.